

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 518

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 13 iulie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
193.	2	493.	7-8
623.	2		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 405 din 28 mai 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a doua și art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală	3-4	3.330.	8
Decizia nr. 406 din 28 mai 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 ¹ alin. (3) și alin. (6) tezele a III-a și a IV-a din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	4-6	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
		Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	9-15

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru modificarea Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor
persoanelor cu handicap**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 26, litera c) va avea următorul cuprins:

„c) scutire de la plata taxei asupra autoturismelor, motocicletelor cu ataș și mototriciclorilor;”.

2. Articolul 28 va avea următorul cuprins:

„Art. 28. — (1) Persoanele cu handicap, precum și însoțitorii sau, după caz, asistenții personali ai acestora, deținători de

autoturisme, beneficiază de scutire de la plata tarifului de utilizare a rețelelor de drumuri naționale, prevăzut în Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Scutirea prevăzută la alin. (1) se aplică pentru un singur autoturism deținut de fiecare din persoanele îndreptățite potrivit prevederilor alin. (1).”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 7 iulie 2015.

Nr. 193.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET**privind promulgarea Legii pentru modificarea Legii
nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor
persoanelor cu handicap**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 6 iulie 2015.

Nr. 623.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 405

din 28 mai 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a doua și art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a doua și art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Doina Buțiu în Dosarul nr. 1.874/246/2014/a1 al Judecătoria Ineu și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.256D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, deoarece dispozițiile legale astfel criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei. În ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, întrucât instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 29 octombrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.874/246/2014/a1, **Judecătoria Ineu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a doua și art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Doina Buțiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de netrimitere în judecată dispuse de procuror.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece nu permit nicio cale de atac împotriva încheierii pronunțate potrivit dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală.

6. Cât privește prevederile art. 72 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, autorul excepției susține că acestea sunt neconstituționale, deoarece, deși a solicitat recuzarea unui judecător într-un proces civil, în revizuire, același judecător a soluționat calea extraordinară de atac.

7. **Judecătoria Ineu** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală este neîntemeiată, dar nu și-a exprimat punctul de vedere și cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 72 alin. (1) teza a doua cu denumirea marginală *Cererea de strămutare și efectele acesteia* și art. 341 alin. (8) cu denumirea marginală *Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară*, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 72 alin. (1): „[...] În cursul procedurii de cameră preliminară nu se poate face cerere de strămutare.”

— Art. 341 alin. (8): „(8) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă.”

13. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și art. 129 referitor la *Folosirea căilor de atac*.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale ale art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului Curții Constituționale din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 139 din 12 martie 2015, paragrafele 15 și 16, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2015, s-a statuat că „stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului”. Astfel, atât art. 129, cât și art. 126 alin. (2) din Constituție fac referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, urmând a fi prevăzute „numai prin lege”. Dispozițiile art. 341

alin. (8) din Codul de procedură penală nu aduc atingere accesului liber la justiție consacrat de art. 21 din Constituție, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative internaționale invocate nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, așa cum s-a arătat mai sus, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii.

15. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, se constată că obiectul dosarului în care a fost invocată îl reprezintă soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de netrimitere în judecată dispuse de procuror și, prin urmare, nu are în vedere procedura camerei preliminară la care fac trimitere dispozițiile legale contestate, respectiv art. 342—348 din Codul de procedură penală. Totodată, așa

cum rezultă din documentele atașate încheierii de sesizare a Curții Constituționale, autorul excepției nu a formulat *in terminis* vreo cerere de strămutare, dar a apreciat că ar putea fi posibilă o astfel de cerere în măsura în care judecătorul care s-a pronunțat anterior — într-o cauză civilă având ca obiect obligarea membrilor comisiei locale de fond funciar să întocmească și să înainteze comisiei județene documentația necesară eliberării titlului de proprietate — nu s-ar abține (dacă i-ar fi repartizat dosarul) de la judecarea plângerii penale formulate împotriva soluției de netrimitere în judecată dispuse de procuror cu privire la membrii celor două comisii de fond funciar. Așa fiind, ținând seama de exigențele dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră instanța de contencios constituțional decide asupra dispozițiilor legale „care au legătură cu soluționarea cauzei”, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală este inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare.

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Doina Buțiu în Dosarul nr. 1.874/246/2014/a1 al Judecătoriei Ineu.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Ineu și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 mai 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 406

din 28 mai 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 771 alin. (3) și alin. (6) tezele a III-a și a IV-a din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 771 alin. (3) și (6) din

Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Rodica Dorina Racota în Dosarul nr. 2.107/109/2014 al Tribunalului Argeș — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.284D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 771 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal. În acest sens arată că legiuitorul este îndreptățit să stabilească impozite pentru a alimenta în mod constant și ritmic bugetul de stat, însă trebuie să se manifeste o deosebită atenție atunci când se

reglementează în această materie. Legea, prin dispoziția criticată, responsabilizează moștenitorii pentru a finaliza procedurile succesoriale într-un timp rezonabil pentru a nu se menține *ad aeternum* o situație de incertitudine juridică. Mai precizează că reglementarea legală se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei, fără discriminări. Menționează că, în situația în care contribuabilul nu este responsabil de întârzierea respectivă, instanța, desigur, poate să constate acest lucru și să anuleze decizia de impunere. Mai invocă jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 940 din 6 iulie 2010. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, pune concluzii de respingere ca inadmisibilă, apreciind că acest text legal nu are legătură cu soluționarea cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.107/109/2014, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (3) și (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Rodica Dorina Racota într-o cauză având ca obiect anularea unei decizii de impunere anuală pentru veniturile din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate instituie o discriminare între dobânditorii drepturilor respective prin moștenire, în funcție de modalitatea de dezbateră a succesiunii, pe cale notarială sau prin hotărâre judecătorească, motiv pentru care așezarea sarcinilor fiscale nu este justă. Arată că obligația de plată a impozitului nu depinde de diligența moștenitorului dobânditor al drepturilor reale imobiliare, ci de existența sau inexistența unor contestații formulate de alte persoane cu privire la calitatea sa ori la drepturile respective. Or, nu este justă stabilirea unui sistem de impunere prin care să se stabilească impozite în sarcina unor contribuabili, în condițiile în care nașterea obligației de plată a impozitului respectiv să depindă de voința unor terți.

6. **Tribunalul Argeș — Secția civilă**, referitor la art. 77¹ alin. (3) din Codul fiscal, apreciază că se creează o inegalitate în privința subiecților ce datorează impozitul prevăzut de lege, în măsura în care nerespectarea termenului de 2 ani de la data decesului autorului succesiunii nu îi este imputabil contribuabilului. Este cunoscut faptul că procedura judecătorească este de mai lungă durată decât cea notarială (de regulă amiabilă), tocmai datorită caracterului litigios al conflictului dintre potențialii moștenitori care, în instanță, sunt obligați să procedeze la administrarea de probatoriu în dovedirea calității lor și a masei de împărțit. Pe de altă parte, împrejurarea că potențialii moștenitori apelează la instanță în vederea soluționării diferendului dintre ei nu le poate fi imputabilă acestora, în respectarea principiului accesului la instanță. În ceea ce privește art. 77¹ alin. (6) din Codul fiscal, instanța apreciază că nu se încalcă Legea fundamentală. Dispoziția legală criticată se referă la o modalitate de calcul și încasare a impozitului, aceeași pentru toți contribuabilii, însă cu raportare la situații diferite.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl reprezintă art. 77¹ alin. (3) și (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal. În realitate, din motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că obiect al acesteia îl reprezintă art. 77¹ alin. (3) și alin. (6) tezele a III-a și a IV-a din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 77¹ alin. (3): „(3) Pentru transmisiunea dreptului de proprietate și a dezmembrămintelor acestuia cu titlul de moștenire nu se datorează impozitul prevăzut la alin. (1), dacă succesiunea este dezbătută și finalizată în termen de 2 ani de la data decesului autorului succesiunii. În cazul nefinalizării procedurii succesoriale în termenul prevăzut mai sus, moștenitorii datorează un impozit de 1% calculat la valoarea masei succesoriale.”;

— Art. 77¹ alin. (6) tezele a III-a și a IV-a: „(6) Impozitul prevăzut la alin. (1) și (3) se va calcula și se va încasa de notarul public înainte de autentificarea actului sau, după caz, întocmirea încheierii de finalizare a succesiunii. Impozitul calculat și încasat se virează până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a fost reținut. În cazul în care transferul dreptului de proprietate sau al dezmembrămintelor acestuia, pentru situațiile prevăzute la alin. (1) și (3), se realizează prin hotărâre judecătorească sau prin altă procedură, impozitul prevăzut la alin. (1) și (3) se calculează și se încasează de către organul fiscal competent. Instanțele judecătorești care pronunță hotărâri judecătorești definitive și irevocabile comunică organului fiscal competent hotărârile și documentația aferentă în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii. Pentru alte proceduri decât cea notarială sau judecătorească contribuabilul are obligația de a declara venitul obținut în maximum 10 zile de la data transferului, la organul fiscal competent, în vederea calculării impozitului. Pentru înscrierea drepturilor dobândite în baza actelor autentificate de notarii publici ori a certificatelor de moștenitor sau, după caz, a hotărârilor judecătorești și a altor documente în celelalte cazuri, registratorii de la birourile de carte funciară vor verifica îndeplinirea obligației de plată a impozitului prevăzut la alin. (1) și (3) și, în cazul în care nu se va face dovada achitării acestui impozit, vor respinge cererea de înscriere până la plata impozitului.”.

11. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 56 alin. (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor legale criticate, reprezintă tranzacție imobiliară impozabilă și transferurile realizate prin moștenire, inclusiv prin intermediul unor acte juridice *mortis causa* dacă dezbateră și finalizarea succesiunii nu s-au făcut în termen de 2 ani de la data decesului lui *de cuius*. Curtea are în vedere faptul că finalizarea procedurii succesoriale are loc la data întocmirii încheierii de finalizare a succesiunii sau, eventual, la data întocmirii încheierii suplimentare de finalizare a succesiunii, astfel cum rezultă și din pct. 15¹⁴ din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, astfel cum au fost modificate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.195/2007 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 19 octombrie 2007.

13. Cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 77¹ alin. (3) din Codul fiscal, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 940 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 28 iulie 2010, prilej cu care a stabilit că „fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferențieze impozitele pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni”. Stabilirea prin lege a unui impozit trebuie să respecte cel puțin patru criterii: echitate, proporționalitate, rezonabilitate și nediscriminare. Întrunirea cumulativă a acestor patru criterii legitimează din punct de vedere constituțional stabilirea unui impozit. Printr-o atare conduită legiuitorul respectă întru totul dispozițiile art. 56 și 139 din Constituție, fără a afecta alte drepturi și libertăți fundamentale. În schimb, nerespectarea acestor criterii cu valoare constituțională duce implicit la încălcarea dreptului fundamental aplicabil în cauză.

14. Curtea a mai observat că, potrivit art. 644 din Codul civil din 1864 (art. 557 din Codul civil), proprietatea bunurilor se dobândește și se transmite, printre altele, și prin succesiune; transmiterea moștenirii operează în virtutea legii din momentul deschiderii moștenirii. Dezbateră succesiunii este o operațiune juridică ce intervine, desigur, ulterior deschiderii acesteia, moștenitorii putând dezbate succesiunea oricând după acest

moment. Prin urmare, Curtea a constatat că legea responsabilizează moștenitorii pentru a finaliza procedurile succesoriale într-un timp rezonabil, pentru a nu se menține *ad aeternum* o situație de incertitudine juridică, dând astfel efect și prevederilor art. 644 și următoarelor din Codul civil.

15. Astfel, Curtea reține că instituirea de către legiuitor, prin textul de lege criticat, a unei excepții de la plata impozitului datorat la transferul dreptului de proprietate nu constituie un privilegiu sau o atingere adusă principiului constituțional al egalității în drepturi. Legiuitorul are competența constituțională, potrivit art. 139 din Legea fundamentală, de a stabili condițiile în care se acordă unele scutiri sau facilități de la obligația de plată a impozitelor, fără ca prin aceasta să se aducă atingere principiului egalității în drepturi. Rațiunea instituirii unui tratament juridic diferit, respectiv scutirea de la obligația de plată a impozitelor, are în vedere securitatea raporturilor juridice civile și eliminarea incertitudinilor privind dreptul de proprietate asupra imobilelor. De aceea, moștenitorii care dezbate succesiunea în termen de 2 ani nu se află în aceeași situație cu cei pentru care procedura succesorală se finalizează după acest termen, indiferent dacă se finalizează prin hotărâre judecătorească sau prin încheiere de finalizare a succesiunii.

16. Plata impozitelor și a taxelor reprezintă o obligație a cetățenilor și nu un drept, cetățenii având obligația să contribuie prin impozite și taxe la cheltuielile publice, potrivit art. 56 din Constituție.

17. Așa fiind, nu se poate considera că prin textul de lege criticat ar fi fost lezate prevederile art. 16 din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi.

18. Referitor la critica adusă alin. (6) tezele a III-a și a IV-a ale art. 77¹ din Codul fiscal, Curtea observă că această dispoziție legală stabilește competența organului fiscal de a calcula și încasa impozitul datorat la transferul dreptului de proprietate și a dezmembrămintelor acestuia cu titlu de moștenire, fără ca modalitatea de reglementare să fie discriminatorie în privința contribuabililor.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Rodica Dorina Racota în Dosarul nr. 2.107/109/2014 al Tribunalului Argeș — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 77¹ alin. (3) și alin. (6) tezele a III-a și a IV-a din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Argeș — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 mai 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind modificarea datelor de identificare, actualizarea valorilor de inventar ale imobilelor din domeniul public al statului aflate în administrarea Direcției de Sănătate Publică a Județului Botoșani din subordinea Ministerului Sănătății și trecerea unui imobil în domeniul public al municipiului Dorohoi**

Având în vedere art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 9 alin. (1) și al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă modificarea datelor de identificare și actualizarea valorii de inventar a imobilelor aflate în domeniul public al statului și în administrarea Direcției de Sănătate Publică a Județului Botoșani, înregistrate la pozițiile cu nr. M.F.P. 100460, 100461, 143726 și 62509 în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, potrivit datelor prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — (1) Se aprobă transmiterea imobilului înregistrat la pozițiile cu nr. M.F.P. 100460 și 100461, prevăzute la art. 1, din domeniul public al statului și administrarea Direcției de Sănătate Publică a Județului Botoșani din subordinea Ministerului Sănătății în domeniul public al municipiului Dorohoi, potrivit anexei nr. 2.

(2) Preluarea imobilului se face în vederea înființării, într-o perioadă de maximum 3 ani de la data încheierii procesului-verbal de predare-primire, a unor servicii sociale.

(3) În situația în care se constată nerespectarea obligațiilor prevăzute la alin. (2) privind păstrarea destinației imobilului și a termenului de realizare a obiectivului, imobilul revine în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Sănătății prin Direcția de Sănătate Publică a Județului Botoșani.

Art. 3. — Predarea-primirea imobilului transmis potrivit art. 2 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 4. — Ministerul Sănătății, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va efectua modificarea corespunzătoare a inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR

GABRIEL OPREA

Contrasemnează:

p. Ministrul sănătății.

Alin Iulian Tucmeanu,
secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 1 iulie 2015.
Nr. 493.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilelor aflate în domeniul public al statului și în administrarea Direcției de Sănătate Publică a Județului Botoșani/CUI: 11321693, din subordinea Ministerului Sănătății, a căror valoare de inventar și date de identificare se modifică

Nr. M.F.P.	Cod de clasificare	Denumire imobil	Datele de identificare ale imobilului	Adresa imobilului	Valoarea de inventar — lei —
100460	8.29.11	Laborator epidemiologie Dorohoi pavilion I	C1 = P Sc = 214 mp S teren = 2.411 mp CF nr. 51749	Județul Botoșani, Municipiul Dorohoi, str. George Enescu nr. 65	860.714
100461	8.29.11	Laborator epidemiologie Dorohoi pavilion II	C2 = P Sc = 211 mp CF nr. 51749	Județul Botoșani, Municipiul Dorohoi, str. George Enescu nr. 65	419.821
62509	8.29.11	Clădirea sediului	C1 = P Sc = 701 mp S teren = 1.839 mp CF nr. 55125	Județul Botoșani, Municipiul Botoșani str. Marchian nr. 7	1.379.839
143726	8.29.11	Corp de garaje 6 locuri	C1 = P Sc = 122 mp S teren = 122 mp CF nr. 60023	Județul Botoșani; Municipiul Botoșani aleea Colonel Victor Tomoroveanu nr. 1	22.386

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilului aflat în domeniul public al statului și în administrarea Direcției de Sănătate Publică
a Județului Botoșani din subordinea Ministerului Sănătății, care se transmite în domeniul public
al municipiului Dorohoi

Nr. M.F.P.	Cod de clasificare bun predat	Denumire bun predat	Administratorul de la care s-a transmis imobilul	Administratorul la care s-a transmis imobilul	Datele de identificare ale imobilului care se predă	Valoarea de inventar — lei —
100460	8.29.11	Laborator epidemiologie Dorohoi pavilion I	Direcția de Sănătate Publică a Județului Botoșani CUI 11321693	Municipiul Dorohoi	C1 = P Sc = Sd = 214 mp S teren = 2.411 mp CF nr. 51749	860.714
100461	8.29.11	Laborator epidemiologie Dorohoi pavilion II	Direcția de Sănătate Publică a Județului Botoșani CUI 11321693	Municipiul Dorohoi	C2 = P Sc = Sd = 211 mp CF nr. 51749	419.821

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

ORDIN

privind aprobarea unor programe școlare pentru învățământ primar în limbile minorităților naționale, clasa pregătitoare, clasele I—a IV-a

În conformitate cu prevederile art. 65 alin. (4) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 26/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării Științifice,

ministrul educației și cercetării științifice emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă lista programelor școlare pentru învățământ primar în limbile minorităților naționale, clasa pregătitoare, clasele I și a II-a, cuprinsă în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă programele școlare pentru învățământ primar în limbile minorităților naționale, clasa pregătitoare, clasele I și a II-a, cuprinse în anexa nr. 2.

Art. 3. — Se aprobă lista programelor școlare pentru învățământ primar în limbile minorităților naționale, clasele a III-a și a IV-a, cuprinsă în anexa nr. 3.

Art. 4. — Se aprobă programele școlare pentru învățământ primar în limbile minorităților naționale, clasele a III-a și a IV-a, cuprinse în anexa nr. 4.

Art. 5. — (1) Programele școlare pentru clasa pregătitoare, clasele I, a II-a și a III-a, cuprinse în anexa nr. 2 și în anexa nr. 4,

se aplică în sistemul de învățământ începând cu anul școlar 2015—2016.

(2) Programele școlare pentru clasa a IV-a, cuprinse în anexa nr. 4, se aplică în sistemul de învățământ începând cu anul școlar 2016—2017.

Art. 6. — Direcția programe și învățare pe tot parcursul vieții, Direcția pentru învățământ în limbile minorităților, Direcția generală management și rețea școlară, Institutul de Științe ale Educației, inspectoratele școlare județene, respectiv Inspectoratul Școlar al Municipiului București, conducerile unităților de învățământ duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 7. — Anexele nr. 1—4*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 8. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării științifice,
Sorin Mihai Cîmpeanu

București, 10 martie 2015.
 Nr. 3.330.

*) Anexele nr. 1—4 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 13**din 8 iunie 2015**

Dosar nr. 1.184/1/2015

Judecător Iulia Cristina Tarcea	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție
Judecător Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile
Judecător Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Judecător Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Aurelia Rusu	— judecător în cadrul Secției I civile
Nicoleta Țândăreanu	— judecător în cadrul Secției I civile
Raluca Moglan	— judecător în cadrul Secției I civile — judecător-raportor
Doina Popescu	— judecător în cadrul Secției I civile
Mirela Vișan	— judecător în cadrul Secției I civile
Eugenia Voicheci	— judecător în cadrul Secției a II-a civile
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător în cadrul Secției a II-a civile
Constantin Brânzan	— judecător în cadrul Secției a II-a civile — judecător-raportor
Mirela Polițeanu	— judecător în cadrul Secției a II-a civile
Marian Budă	— judecător în cadrul Secției a II-a civile
Carmen Maria Ilie	— judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal — judecător-raportor
Rodica Florica Voicu	— judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal
Doina Duican	— judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal
Viorica Iancu	— judecător în cadrul Secției de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 1.184/1/2015 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă în Dosarul nr. 8.235/117/2013 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

— modul de interpretare/aplicare a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare, prin stabilirea dacă este admisibilă constatarea pe cale judiciară a prestării muncii în condiții speciale în cazul în care la nivelul angajatorului s-a efectuat procedura prealabilă conform prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, însă aceasta nu a vizat meseria/funcția exercitată de reclamant.

După prezentarea referatului cauzei, președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

1. Titularul și obiectul sesizării

Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 2 februarie 2015, în Dosarul nr. 8.235/117/2013, sesizarea, din oficiu, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

— modul de interpretare/aplicare a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, prin stabilirea dacă este admisibilă constatarea pe cale judiciară a prestării muncii în condiții speciale în cazul în care la nivelul angajatorului s-a efectuat procedura prealabilă conform prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, însă aceasta nu a vizat meseria/funcția exercitată de reclamant.

2. Expunerea succintă a procesului

La data de 11 iunie 2013, reclamantul Iova Gheorghe, în contradictoriu cu pârâta Societatea Comercială MECHEL — S.A. prin RVA INSOLVENCY SPECIALISTS — S.R.L. PHOENICIA BUSINESS CENTER, a solicitat obligarea acesteia să recunoască activitatea desfășurată în grupa a II-a de muncă în perioada 22 ianuarie 1991—1 februarie 1996 ca fiind încadrată în condiții deosebite de muncă în procent de 100%, obligarea pârâtei să recunoască activitatea desfășurată în grupa I de muncă în perioada 1 februarie 1996—1 aprilie 2001 ca fiind încadrată în condiții speciale de muncă în procent de 100%,

obligarea pârâtei să recunoască activitatea desfășurată în perioada 1 aprilie 2001—11 februarie 2013 ca fiind încadrată în condiții speciale de muncă în procent de 100% din timp, precum și obligarea pârâtei să îi elibereze o adeverință din care să rezulte perioadele menționate anterior și încadrarea în condiții speciale și deosebite de muncă.

Prin Sentința civilă nr. 3.098/2014 din 4 aprilie 2014, Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a respins acțiunea introductivă, reținând următoarele:

În perioada 22 ianuarie 1991—1 februarie 1996, reclamantul a fost încadrat în funcția de inginer coordonant mecanic, în cadrul Secției TOS, beneficiind de grupa a II-a de muncă, conform pct. 3 și 10 din anexa nr. 2 din Ordinul Ministerului Muncii și Ocrotirilor Sociale, Ministerului Sănătății și al Comisiei Naționale pentru Protecția Muncii nr. 50/1990 pentru precizarea locurilor de muncă, activităților și categoriilor profesionale cu condiții deosebite care se încadrează în grupele I și II de muncă în vederea pensionării (*Ordinul nr. 50/1990*) cu grad de participare 100%, în perioada 1 februarie 1996—1 aprilie 2001, reclamantul a fost încadrat în funcția de inginer coordonant mecanic în cadrul Secției OE1 și a beneficiat de grupa I de muncă, cu grad de participare 100%, iar, în perioada 1 aprilie 2001—11 februarie 2013, reclamantul a fost încadrat în funcția de inginer IRME, șef de secție adjunct, în cadrul Secției OE1 și laminor, fără să i se acorde grupă de muncă.

Acordarea grupei a II-a și, apoi, a grupei I de muncă s-a făcut în conformitate cu prevederile Ordinului nr. 50/1990.

Dispozițiile art. 3 alin. (1) și ale art. 18 și 29 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, care se referă la încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite ca fiind locuri de muncă unde gradul de expunere la factorii de risc profesional sau la condițiile specifice unor categorii de servicii publice, pe toată durata timpului normal de muncă, pot conduce în timp la îmbolnăviri profesionale, la comportamente riscante în activitate cu consecințe asupra securității și sănătății în muncă a asiguraților, nu pot fi aplicabile în speță, întrucât Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, dispune numai pentru viitor de la data intrării sale în vigoare și nu are putere retroactivă.

Pentru respectiva perioadă au fost aplicabile prevederile Ordinului nr. 50/1990.

Societatea pârâtă este prevăzută în anexa nr. 3 pct. 36 din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, ca unitate care a obținut avizul pentru îndeplinirea procedurilor și criteriilor de încadrare în condiții speciale în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare.

În anexa nr. 2 din același act normativ, la pct. 19, 23, 24, 25 și 26 sunt enumerate activitățile care se încadrează în grupe speciale, printre care se află și activitatea desfășurată de personalul din oțelării din turnătorii, din activitatea de laminare la cald și de forjare continuă la cald.

După data de 1 ianuarie 2011, când a intrat în vigoare Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, reclamantul avea funcția de conducere de șef de secție adjunct în cadrul Secției OE1 și laminor pentru care a primit indemnizație de conducere.

Simpla enumerare a acestor activități nu poate duce la încadrarea de către instanță a reclamantului în condiții speciale de muncă în perioada în care acesta a avut funcție de conducere.

Potrivit prevederilor art. 1 din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, locurile de muncă în care se desfășoară activitățile prevăzute în anexa nr. 1

din actul normativ anterior menționat sunt încadrate în condiții speciale.

La art. 1 alin. (2) din aceeași lege se prevede că locurile de muncă prevăzute la alin. (1) sunt cele din unitățile prevăzute în anexa nr. 2 care au obținut avizul pentru îndeplinirea procedurilor și criteriilor de încadrare în condiții speciale în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare.

La pct. 23 din anexa nr. 1 sunt prevăzute activitățile desfășurate de personalul de oțelării care constau în încărcarea cuptoarelor, elaborarea oțelului în cuptoare, în convertizoare, în cuptoare electrice, în instalații de retopire sub zgură și tratament tehnic în vid care au capacitatea de cel puțin 5 tone pe șarjă, în turnarea oțelului prin procedeul continuu și în lingouri la uzinele siderurgice, în pregătirea gropii de turnare, în tunarea și evacuarea oțelului și în activitățile la cazanele recuperatoare de la oțelăriile cu convertizoare.

Funcția deținută de către reclamant în această perioadă nu presupune efectuarea niciuneia dintre aceste activități.

Prima instanță a reținut că este nevoie de respectarea etapelor în ordine cronologică în ce privește încadrarea locurilor de muncă în condiții speciale și de încadrarea în acestea a secției, a atelierului, a locului de muncă, a activității desfășurate, a categoriilor profesionale și a numărului de angajați.

Este evident că, la funcția deținută de către reclamant, acesta nu putea fi nominalizat în categoriile profesionale în care se încadrează grupele speciale de muncă.

Prevederile art. 158 teza II din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, se referă la asimilarea grupei I de muncă anterioară datei de 1 aprilie 2001 cu condiții speciale de muncă dacă asiguratul dovedește că a fost încadrat în această grupă conform metodologiei prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare.

Asimilarea grupei I de muncă cu grupa de muncă în condiții speciale poate face obiectul unui litigiu de asigurări sociale, și nu a unui litigiu de muncă.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul, solicitând modificarea sentinței în sensul admiterii acțiunii.

Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă, în cadrul soluționării apelului, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept deduse judecării, dispunând, totodată, suspendarea cauzei până la pronunțarea soluției cu privire la dezlegarea în drept a problemelor sesizate, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

3. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

Normele a căror interpretare se solicită sunt cuprinse în Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 1. — În sensul prezentei hotărâri, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează:

a) *locuri de muncă în condiții speciale* reprezintă acele locuri de muncă unde există factori de risc profesional, care, prin natura sarcinii de muncă și a condițiilor de realizare a acesteia, conduc în timp la reducerea prematură a capacității de muncă, îmbolnăviri profesionale și la comportamente riscante în activitate cu urmări grave asupra securității și sănătății angajaților și/sau a altor persoane;

b) *persoanele încadrate în locuri de muncă în condiții speciale* sunt angajații care își desfășoară activitatea pe parcursul programului normal de lucru din luna respectivă numai în locurile de muncă definite la lit. a);

c) *expertiza tehnică a locurilor de muncă în vederea încadrării acestora în condiții speciale* reprezintă identificarea factorilor de risc existenți la locul de muncă, care nu pot fi înlăturați;

d) *expertiza medicală în vederea încadrării locurilor de muncă în condiții speciale* reprezintă procesul de evaluare, în baza datelor medicale, a efectelor riscurilor care nu pot fi înlăturate, asupra capacității de muncă și stării de sănătate a angajaților.

Art. 2. — (1) Criteriile pentru încadrarea persoanelor în locurile de muncă în condiții speciale sunt următoarele:

a) încadrarea locurilor de muncă în grupa I de muncă, anterior datei de 1 aprilie 2001;

b) desfășurarea activității în condiții speciale pe durata programului normal de lucru din luna respectivă numai în locurile de muncă definite la art. 1 lit. a);

c) existența la locurile de muncă în condiții speciale a unor factori de risc care nu pot fi înlăturați, în condițiile în care s-au luat măsurile tehnice și organizatorice pentru eliminarea sau diminuarea acestora, în conformitate cu legislația de protecție a muncii în vigoare;

d) efecte asupra persoanelor din punct de vedere al securității și sănătății în muncă, datorate în exclusivitate unor cauze profesionale și înregistrate pe perioada ultimilor 15 ani;

e) efecte asupra capacității de muncă și stării de sănătate, evaluate în baza datelor medicale înregistrate la nivelul cabinetelor medicale de întreprindere, de structurile medicale de medicina muncii sau la comisiile de expertizare a capacității de muncă, pe perioada ultimilor 15 ani.

(2) Încadrarea persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale se va realiza în condițiile îndeplinirii tuturor criteriilor menționate la alin. (1).

Art. 3. — (1) Metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții speciale include următoarele etape, în ordinea cronologică indicată:

a) nominalizarea locurilor de muncă care se solicită a fi încadrate în condiții speciale, efectuată de angajator împreună cu sindicatele reprezentative potrivit legii sau, după caz, cu reprezentanții angajaților în cadrul comitetului de securitate și sănătate în muncă ori cu responsabilul cu protecția muncii;

b) solicitarea de verificare a activităților cuprinse în lista locurilor de muncă în condiții speciale, inițiată de angajator împreună cu sindicatele reprezentative, potrivit legii sau, după caz, cu reprezentanții angajaților în cadrul comitetului de securitate și sănătate în muncă ori cu responsabilul cu protecția muncii, adresată inspectoratului teritorial de muncă pe raza căruia se află locul de muncă respectiv sau Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare. Lista locurilor de muncă în care se desfășoară activități ce pot fi încadrate în condiții speciale, cu respectarea prevederilor prezentei hotărâri, este prevăzută în anexa nr. 1;

c) verificarea de către inspectoratele teritoriale de muncă sau Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare a locurilor de muncă nominalizate la lit. a), din punct de vedere al îndeplinirii măsurilor tehnico-organizatorice pentru eliminarea sau diminuarea riscurilor profesionale prevăzute de legislația privind protecția muncii ori în normele fundamentale de securitate radiologică, după caz, confirmată prin procesul-verbal întocmit conform anexei nr. 2.1, respectiv anexei nr. 2.2;

d) efectuarea expertizei tehnice, la solicitarea angajatorului împreună cu sindicatele reprezentative potrivit legii sau, după caz, cu reprezentanții angajaților în cadrul comitetului de securitate și sănătate în muncă ori cu responsabilul cu protecția muncii, în vederea identificării factorilor de risc care nu pot fi înlăturați, conform criteriului prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. c), precum și a efectelor asupra persoanelor, definite conform criteriului prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. d);

e) efectuarea expertizei medicale, la solicitarea angajatorului, împreună cu sindicatele reprezentative, potrivit legii sau, după caz, cu reprezentanții angajaților în cadrul comitetului de securitate și sănătate în muncă ori cu responsabilul cu protecția muncii, în vederea identificării și interpretării datelor medicale înregistrate la nivelul cabinetelor medicale de întreprindere, al structurilor medicale de medicina muncii și al comisiilor de expertizare a capacității de muncă, pentru confirmarea criteriului stabilit la art. 2 alin. (1) lit. e).

(2) Etapele prevăzute la alin. (1) lit. d) și e) sunt condiționate de rezultatul verificării menționate la alin. (1) lit. c).

(3) În cazul în care angajatorul nu declanșează procedura de încadrare a locurilor de muncă în condiții speciale, sindicatele reprezentative potrivit legii sau, după caz, reprezentanții angajaților în cadrul comitetului de securitate și sănătate în muncă ori responsabilul cu protecția muncii pot sesiza inspectoratele teritoriale de muncă, care vor dispune verificarea locurilor de muncă conform alin. (1) lit. c).

Art. 4. — Solicitarea angajatorului de verificare a locurilor de muncă în condiții speciale, menționată la art. 3 alin. (1) lit. b), va cuprinde obligatoriu următoarele date: unitatea, secția, atelierul, locul de muncă, descrierea activității de bază desfășurate, precum și categoriile profesionale și numărul de angajați.

Art. 5. — (1) În vederea încadrării locurilor de muncă în condiții speciale se constituie, prin ordin comun al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei și al ministrului sănătății, Comisia pentru acordarea avizelor de încadrare în condiții speciale, compusă din reprezentanți ai celor două ministere. După caz, la solicitarea Comisiei pentru acordarea avizelor de încadrare în condiții speciale, prin Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, aceasta se completează cu un reprezentant al Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare.

(2) Secretariatul Comisiei pentru acordarea avizelor de încadrare în condiții speciale se constituie la Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale.

(3) Angajatorul va depune la secretariatul Comisiei pentru acordarea avizelor de încadrare în condiții speciale un dosar cuprinzând următoarele documente:

a) lista semnată de angajator și de sindicatele reprezentative potrivit legii sau, după caz, și de reprezentanții angajaților în cadrul comitetului de securitate și sănătate în muncă ori de responsabilul cu protecția muncii, care cuprinde categoriile profesionale și numărul de angajați, în raport cu fiecare categorie, ce urmează să fie încadrați în condiții speciale, inclusiv confirmarea respectării criteriului menționat la art. 2 alin. (1) lit. b);

b) dovada încadrării locului de muncă în grupa I de muncă, conform reglementărilor existente până la data intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, semnată de angajator;

c) procesul-verbal întocmit de inspectoratul teritorial de muncă sau de Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare, după caz, cu specificația în clar că au fost luate sau nu au fost luate măsurile tehnice și organizatorice pentru eliminarea și/sau diminuarea riscurilor, prevăzute în legislația de protecție a muncii sau în normele fundamentale de securitate radiologică, după caz;

d) rezultatul expertizei tehnice prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. d), prin care se confirmă existența unor factori de risc care nu pot fi înlăturați, în condițiile respectării măsurilor prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. c);

e) procesul-verbal încheiat de instituția care a efectuat expertiza medicală, cu specificația în clar a îndeplinirii criteriului prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. e), în conformitate cu rezultatul expertizei medicale, după modelul prezentat în anexa nr. 3.

Art. 6. — (1) În urma analizării dosarului de către Comisia pentru acordarea avizelor de încadrare în condiții speciale,

constituită în cadrul Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, se acordă avizul sau se respinge motivat solicitarea de emitere a acestuia.

(2) Formularul de acordare a avizului prevăzut la alin. (1) se întocmește în conformitate cu modelul prezentat în anexa nr. 4.

Art. 7. — Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale, în baza avizelor acordate de comisia prevăzută la art. 5 alin. (1), inițiază procedura de elaborare a proiectului de lege privind completarea prevederilor art. 20 din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 8. — (1) Angajatorul este obligat să depună la casele teritoriale de pensii, la definitivarea contractului colectiv de muncă, lista categoriilor profesionale care au fost încadrate în aceste locuri de muncă în condiții speciale.

(2) Modificările intervenite la locurile de muncă încadrate în condiții speciale, privind categoriile profesionale, vor fi comunicate caselor teritoriale de pensii de către angajator.

(3) Angajatorul este obligat să depună lunar la casele teritoriale de pensii declarațiile privind evidența nominală a asiguraților care în luna anterioară și-au desfășurat activitatea în locuri de muncă în condiții speciale.

Art. 9. — Locurile de muncă încadrate în condiții speciale potrivit legii se consideră în aceste condiții și pe perioada încadrată în grupa I de muncă conform legislației anterioare, cu excepția activității prevăzute la art. 20 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, în care și perioada încadrată în grupa II de muncă se consideră în aceste condiții.

Art. 10. — (1) Perioadele de timp în care un asigurat care își desfășoară activitatea în condiții speciale de muncă se afla în concediu pentru incapacitate temporară de muncă și/sau în concediu de odihnă sunt asimilate stagiului de cotizare realizat în condiții speciale de muncă.

(2) Perioadele de timp corespunzătoare programului normal de lucru, anterioare datei de 1 aprilie 2001, în care angajații și-au desfășurat activitatea cel puțin 50%, respectiv 70% din timpul normal de lucru în locurile de muncă prevăzute în grupa I, respectiv grupa II de muncă, conform legislației anterioare și care sunt încadrate ca locuri de muncă în condiții speciale potrivit prezentei hotărâri, sunt asimilate stagiului de cotizare în condiții speciale.

Art. 11. — (1) Dovedirea perioadelor de activitate desfășurate în locuri de muncă în condiții speciale, în vederea pensionării, se realizează pe baza înregistrării acestora în carnetul de muncă conform metodologiei stabilite de Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei sau pe baza listelor nominale ale persoanelor care au desfășurat activitatea în locuri de muncă în condiții speciale ori prin orice alt mijloc de probă, potrivit legii.

(2) În cazul distrugerii arhivelor, dovedită cu acte, se poate reconstitui potrivit legii, prin hotărâre judecătorească, perioada lucrată în condiții speciale.

Art. 12. — Angajatorii care au locuri de muncă încadrate în condiții speciale sunt obligați să efectueze, pe propria cheltuială, controlul medical periodic, în conformitate cu reglementările Ministerului Sănătății, pentru toți angajații care își desfășoară activitatea în aceste condiții.

Art. 13. — (1) Angajatorii și/sau sindicatele reprezentative potrivit legii sau, după caz, reprezentanții angajaților în cadrul comitetului de securitate și sănătate în muncă, care nu au primit aviz pentru încadrarea locurilor de muncă în condiții speciale, pot formula plângere, în termen de 15 zile de la data comunicării, la Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei care, împreună cu Ministerul Sănătății, o va soluționa în termen de 30 de zile, prin decizie rămasă definitivă.

(2) Dacă plângerea prevăzută la alin. (1) se referă la locurile de muncă din domeniul nuclear, la soluționarea plângerii va

participa și Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare.

(3) Decizia prevăzută la alin. (1) poate fi contestată la instanța judecătorească competentă, potrivit legii.

Art. 14. — (1) Expertiza tehnică prevăzută la art. 3 alin. (1) lit. d) se efectuează de către Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Muncii sau Institutul Național pentru Securitate Minieră și Protecție Antiexplozivă — INSEMEX, după caz, respectiv laboratoarele de igiena radiațiilor din cadrul direcțiilor de sănătate publică, autorizate de Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare, în baza unei metodologii proprii, adaptată locurilor de muncă și riscurilor specifice existente, avizată, după caz, de Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei sau de Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare.

(2) Expertiza medicală prevăzută la art. 3 alin. (1) lit. e) se efectuează de către instituturile de sănătate publică, direcțiile de sănătate publică, structurile medicale de medicina muncii și centrele de medicină preventivă, în conformitate cu o metodologie proprie stabilită de Ministerul Sănătății pe baza riscurilor existente și a efectului determinat de manifestarea acestora.

Art. 15. — Toate costurile aferente procesului de încadrare a locurilor de muncă în condiții speciale reprezintă obligația angajatorului și vor fi suportate de către acesta.

Art. 16. — Angajatorii împreună cu sindicatele reprezentative potrivit legii sau, după caz, cu reprezentanții angajaților în cadrul comitetului de securitate și sănătate în muncă ori cu responsabilul cu protecția muncii pot solicita reevaluarea locurilor de muncă până la data de 31 decembrie 2004.

Art. 17. — (1) Prevederile prezentei hotărâri se aplică și militarilor angajați pe bază de contract.

(2) Avizul privind încadrarea în condiții speciale sau alte condiții se acordă de către structurile cu atribuții de inspecția muncii din instituțiile care au competențe în domeniul apărării, ordinii publice și siguranței naționale.

Art. 18. — Anexele nr. 1, 2.1, 2.2, 3 și 4 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.”

Prin Hotărârea Guvernului nr. 2.280/2004 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.251 din 24 decembrie 2004, s-a modificat art. 16 din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, după cum urmează:

„Art. 16. — Angajatorii, împreună cu sindicatele reprezentative potrivit legii, după caz, cu reprezentanții angajaților în cadrul comitetului de securitate și sănătate în muncă ori cu responsabilul cu protecția muncii, pot solicita reevaluarea locurilor de muncă, respectând dispozițiile prezentei hotărâri, până la data de 30 iunie 2005.”

4. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 2 februarie 2015, în Dosarul nr. 8.235/117/2013, sesizarea din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție, constatând admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, motivat de faptul că:

1. De lămurirea modului de interpretare/aplicare a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, respectiv de stabilirea dacă este admisibilă constatarea prestării muncii în condiții speciale, în cazul în care la nivelul angajatorului s-a efectuat procedura prealabilă conform prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, însă aceasta nu a vizat meseria exercitată de reclamant, depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât reclamantul solicită să îi fie recunoscută pe cale jurisprudențială prestarea muncii în

condiții speciale în perioada 1 aprilie 2001 — 11 februarie 2013, la nivelul angajatorului Societății Comerciale MECHEL — S.A. CÂMPIA TURZII, fiind urmată procedura reglementată de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, însă ea nevizând meseria/funția deținută de reclamant, ci doar alte meserii, despre care reclamantul susține că se desfășurau în același loc de muncă.

2. Problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre. Curtea de apel are în vedere doar deciziile pronunțate în interesul legii sau în dezlegarea unor chestiuni de drept, având în vedere că doar aceste hotărâri au efect obligatoriu în raport cu instanțele naționale, celelalte hotărâri ale Înaltei Curți de Casație și Justiție fiind decizii de speță cu efect obligatoriu doar pentru părțile în proces.

În plus, nu intră în competența materială a Înaltei Curți de Casație și Justiție litigiile de muncă, astfel încât instanța supremă nu are o jurisprudență proprie în materie.

3. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate până la data de 2 februarie 2015.

5. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

5.1. Reclamantul consideră că este admisibilă o acțiune prin care se tinde la dovedirea faptului că meseria/funția pe care a exercitat-o s-a desfășurat în același loc de muncă și în aceleași condiții ca și cele existente pentru o altă meserie, în raport cu care, urmând procedura reglementată de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, angajatorul, împreună cu sindacatele reprezentative din unitate, a obținut recunoașterea condițiilor speciale de muncă.

Conform răspunsului nr. 392 din 7 noiembrie 2014 depus de angajator, societatea recunoaște că locul de muncă ocupat de reclamant nu a fost supus expertizei/măsurătorilor pentru determinarea existenței noxelor și evaluarea condițiilor de muncă și de risc profesional.

În plus, angajatorul recunoaște că, după data de 1 aprilie 2001, nu a luat măsuri pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă.

5.2. Pârâta nu a exprimat niciun punct de vedere în cauză, ci s-a mărginit să răspundă solicitărilor instanței referitoare la datele pe care le deține.

6. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Prin încheierea de sesizare s-a solicitat efectuarea unei interpretări unitare a problemei de drept ridicate, pornindu-se de la următoarele aspecte apreciate ca fiind relevante:

— încadrarea în condiții speciale de muncă s-a făcut în unele unități cu referire doar la anumite meserii, fiind omise de la început, din cadrul procedurii, alte meserii, pentru care, totuși, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, s-au recunoscut în favoarea angajaților grupele de muncă, astfel încât există premisele de a se considera că au existat și ulterior datei de 1 aprilie 2001 condiții mai grele de muncă decât cele normale, dacă, cu o zi înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, acestea existaseră;

— la momentul final indicat de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, pentru realizarea procedurii de încadrare în condiții speciale a locurilor de muncă, destinatarii finali ai legii, anume, angajații, nu au avut percepția efectelor financiare ale încadrării locurilor lor de muncă în condiții speciale, întrucât acordarea unui punctaj suplimentar la pensie aferent acestei încadrări s-a reglementat abia în anul 2008, prin dispozițiile Legii nr. 218/2008 pentru

modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, deci ulterior expirării termenului legal pentru realizarea procedurii speciale;

— calitatea de a urmări realizarea procedurii revenea sindicatelor, deci nu putea să aparțină unui salariat, astfel încât salariatul nu a putut să își exercite până la 31 decembrie 2004 niciun drept personal în cadrul procedurii legale existente sub acest aspect;

— chestiunea condițiilor de muncă nu este una de neglijat, existând numeroase directive pe acest aspect, cum este cazul Directivei Consiliului 89/391/CEE din 12 iunie 1989 privind introducerea de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă, Directivei Comisiei 91/322/CE din 29 mai 1991 privind stabilirea valorilor limită cu caracter orientativ prin aplicarea Directivei 80/1.107/CEE a Consiliului privind protecția lucrătorilor împotriva riscurilor legate de expunerea la agenți chimici, fizici și biologici și al Directivei 92/104/CEE a Consiliului din 3 decembrie 1992 privind cerințele minime pentru îmbunătățirea securității și protecției sănătății lucrătorilor din industria extractivă de suprafață și în subteran etc.;

— o reglementare a problemei este imperios necesară pentru a nu crea în rândul destinatarilor judecății sentimente de discriminare și de refuz al unui proces echitabil. Reclamantul solicită să se constate, prin administrarea probatorului, similaritatea condițiilor de muncă cu cele în care au activat colegii față de care au fost urmate procedurile legale de încadrare în condiții speciale a locurilor de muncă (instrumentul dat de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă fiind tocmai în sensul asigurării unei jurisprudențe unitare și, astfel, a accesului cetățenilor la un proces echitabil);

— Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conține dispoziții speciale, cuprinse la art. 175—191, conform cărora angajatorul îi revine obligația de a asigura securitatea și sănătatea salariaților în toate aspectele legate de muncă, cu specificarea clară că obligațiile salariaților în domeniul sănătății și securității muncii nu pot aduce atingere responsabilității angajatorului, concluzia fiind că legiuitorul a acordat o atenție sporită, în acord cu reglementările europene, acestui domeniu, astfel încât și chestiunea recunoașterii condițiilor de muncă, deosebite sau speciale, trebuie privită în context, ca impunând obligații angajatorului fără a putea imputa salariaților o anume neglijență sub acest aspect. Recunoașterea acestor condiții speciale de muncă deschide lucrătorilor dreptul la pensie mai repede decât în cazul condițiilor normale de muncă, ca și dreptul la un punctaj de pensie mărit, deci în final la o pensie mai mare, în compensarea dificultății sporite a muncii, deci ca o compensare a riscurilor de sănătate suferite.

7. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

7.1. Într-o primă orientare jurisprudențială, majoritară, s-a reținut că nu se poate constata, pe cale judiciară, prestarea muncii în condiții speciale în cazul în care angajatorul a urmat procedura prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, însă aceasta nu a vizat meseria/funția exercitată de reclamant, în acest sens pronunțându-se Curtea de Apel București, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Timișoara, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Suceava, Curtea de Apel Craiova și Curtea de Apel Cluj.

7.2. În altă opinie s-a apreciat că este posibilă constatarea, pe cale judiciară, a prestării muncii în condiții speciale, așa cum rezultă din jurisprudența Curții de Apel Pitești și a Curții de Apel Constanța, la nivelul acestei din urmă instanțe existând și o opinie în sens contrar.

7.3. Curțile de Apel Bacău, Brașov, Alba Iulia, Iași și Târgu Mureș au comunicat că, pe rolul acestor instanțe și al tribunalelor arondate, nu au fost înregistrate cauze cu un astfel de obiect.

7.4. La nivelul Înaltei Curte de Casație și Justiție nu s-au identificat asemenea cereri, deoarece nu intră în sfera de competență a instanței supreme.

7.5. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția judiciară — Serviciul judiciar civil, prin Adresa nr. 825/C/1791/III-5/2015, a comunicat că nu s-a verificat și nu se verifică practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

8. Jurisprudența Curții Constituționale

Nu se pune problema jurisprudenței Curții Constituționale, raportat la obiectul sesizării, care vizează interpretarea unei hotărâri a guvernului, deci a unui act normativ ce nu poate constitui obiect al controlului de constituționalitate, față de dispozițiile art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările ulterioare.

9. Raportul asupra chestiunilor de drept

Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat, referitor la admisibilitatea sesizării, că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a instituției juridice privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, iar, în subsidiar, în cazul în care se va considera că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării formulate, apreciază că nu este admisibilă constatarea, pe cale judiciară, a prestării muncii în condiții speciale în cazul în care la nivelul angajatorului s-a efectuat procedura prealabilă conform prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, însă aceasta nu a vizat meseria/funcția exercitată de reclamant.

10. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctul de vedere formulat de reclamant și chestiunile de drept ce se solicită a fi dezlegate, a reținut următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Așadar, legiuitorul, în cuprinsul articolului anterior menționat, a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, care se impun a fi întrunite în mod cumulativ; în doctrină, ele au fost identificate după cum urmează:

— existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— o chestiune de drept cu caracter de noutate și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;

— ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată.

Primele două condiții de admisibilitate sunt îndeplinite, întrucât Curtea de apel, legal investită cu soluționarea unui apel împotriva unei sentințe date în judecata unei cereri în materia dreptului muncii, urmează să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

Este îndeplinită, de asemenea, și condiția de admisibilitate privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, întrucât Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, reglementează metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, iar controversa este în legătură cu posibilitatea sau nu de constatare, pe cale judiciară, a prestării muncii în condiții speciale în cazul în care la nivelul angajatorului s-a efectuat procedura prealabilă prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, însă aceasta nu a vizat meseria/funcția exercitată de reclamant. În consecință, de lămurirea acestei probleme de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei, reclamantul solicitând să i se recunoască prestarea muncii în condiții speciale, la nivelul angajatorului fiind urmată procedura reglementată de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, însă aceasta nu a vizat meseria/funcția exercitată de reclamant.

Condiția necesară pentru declanșarea mecanismului procedural referitoare la existența unei chestiuni de drept noi este apreciată ca fiind distinctă de cea care impune ca, asupra respectivei chestiuni, Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și care nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii, această concluzie desprinzându-se din interpretarea gramaticală a textului de lege anterior menționat.

În ceea ce privește cerința noutății chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, se impun o serie de clarificări.

Așa cum Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat în jurisprudența sa anterioară (Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014), în lipsa unei definiții a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul acestei instanțe, sesizată cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă.

Noutatea unei chestiuni de drept poate fi generată nu numai de o reglementare nou-intrată în vigoare, ci și de una veche, cu condiția, însă, ca instanța să fie chemată să se pronunțe asupra respectivei probleme de drept pentru prima dată.

Prin urmare, caracterul de noutate se pierde, pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări adecvate, concretizată într-o practică judiciară consacrată, iar opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

Aceasta, deoarece condiția noutății trebuie privită, în contextul legiferării sale, ca unul dintre elementele de diferențiere între cele două mecanisme de unificare a practicii: dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control *a posteriori*), hotărârea preliminară are ca scop preîntâmpinarea apariției unei astfel de practici (control *a priori*).

Prin urmare, existența deja a unei practici neunitare relevă nu numai că poate fi apelat la mecanismul recursului în interesul legii, ci și că nu mai poate fi sesizată instanța supremă pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, întrucât scopul

preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins, chestiunea de drept care a suscit-o nemaifiind, prin urmare, una nouă, ci una care a creat deja divergență în jurisprudență.

Din această perspectivă, în cazul analizat, cerința noutății chestiunii de drept nu este îndeplinită, pentru că, din studierea jurisprudenței puse la dispoziție de instanțele naționale, rezultă că, de o bună perioadă de timp, au fost pronunțate în această materie hotărâri definitive/irevocabile, practica judiciară fiind orientată majoritar către același gen de soluție. Astfel, hotărârile judecătorești aflate la dosar cuprind, în proporție covârșitoare, pentru aceleași rațiuni de interpretare a legii, soluția respingerii acțiunilor prin care se solicită constatarea prestării muncii în condiții speciale, în cazul în care la nivelul angajatorului s-a efectuat procedura prealabilă conform prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, însă aceasta nu a vizat meseria/funcția exercitată de reclamant.

Totodată, deși nu este menționată *expressis verbis* ca o condiție de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, este necesar ca sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție să aibă drept obiect o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății.

Se observă că, spre deosebire de legislația franceză, care prevede expres condiția dificultății serioase, veritabile și pe cea a interesului pentru un număr mare de cazuri, pentru sesizarea instanței supreme, legislația internă lasă o largă marjă de apreciere titularilor sesizării sub acest aspect, ceea ce poate determina transformarea mecanismului hotărârii prealabile în reversul său, respectiv într-o procedură dilatorie pentru litigii caracterizate, prin natura lor, ca fiind urgente sau într-o procedură care va substitui mecanismul recursului în interesul legii.

Pentru aceste considerente, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 din același act normativ,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă în Dosarul nr. 8.235/117/2013 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, prin stabilirea dacă este admisibilă constatarea, pe cale judiciară, a prestării muncii în condiții speciale în cazul în care la nivelul angajatorului s-a efectuat procedura prealabilă conform prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1025/2003, cu modificările și completările ulterioare, însă aceasta nu a vizat meseria/funcția exercitată de reclamant.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 8 iunie 2015.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	920	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	60	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	550	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.600	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

